

که قبل از سکونت افراد توسط شرکت عمران حیدرآباد برنامه ریزی شده بود. در واقع روند ساخت و ساز در این محل به ترتیب شامل مردم - زمین - مسکن و در نهایت تجهیز زیرساختها بود. بعد از اسکان مردم، ساخت مسکن به سازمانهای غیردولتی واگذار، و به تدریج با سرمایه گذاری، زیرساختها هم تجهیز شد. بعد از گذشت ۸ سال از اجرای این طرح در حیدرآباد، ۲ هزار و ۸۰۰ قطعه زمین برای اسکان ۱۸ هزار نفر واگذار شد. به هر حال پدیده‌ی کچی آبادها در پاکستان روبه افزایش است و این نوع طرحها در حد تسکین دهنده‌ی موقت باقی می ماند که نمی تواند پاسخ گوی خیل عظیم حاشیه نشینان پاکستانی باشد؛ اما "سکونتگاه خداوند" طرحی است تا به نیازهای مسکن کم درآمدها با شیوه‌ای ابتکاری پاسخ دهد؛ هرچند افراد مشمول این طرح اندک باشند.

کم درآمدها در ابتدا دو هفته در یک سرپناه موقت به سر می بردند؛ سپس این سکونت گاههای موقت همگام با گسترش و رونق خانواده به ساختاری واقعی و با ثبات تبدیل می شد. قیمت هر قطعه زمین که توسط شرکت عمران حیدرآباد در اختیار کم درآمدها گذاشته می شد، ۳۰ دلار، و سیاست اصلی طرح، ساخت زیر ساختها بعد از سکونت کم درآمدها بود. این رویکرد با خط مشی دولت متفاوت بود، چرا که دولت قبل از سکونت افراد، تمام زیرساختهای یک شهر را فراهم می کند؛ اما این طرح با ساختاری ویژه پیش رفت و مسئولان طرح معتقد بودند، تجاریشان نشان می دهد در این موارد، خدمات باید هم زمان با تشکیل سکونت گاهها شکل گیرد.

یکی از ضروری ترین مسائل در موفقیت این طرح، ساماندهی جمعیت در بلوکهای طبقه بندی شده بود

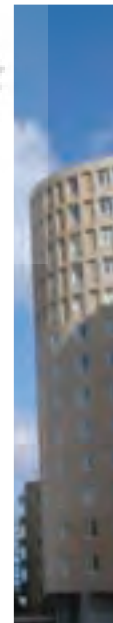
توکیو شهری مقاوم

برگردان: محبوبه خوانساری

کشور ژاپن به دلیل قرار گرفتن بر روی خط زلزله، برنامه‌های خاصی را سالیان قبل برای مقاوم سازی و نوسازی بافت‌های قدیمی خود در پیش گرفت. آخرین این برنامه‌ها به ۶۰ سال پیش یعنی بعد از جنگ جهانی دوم برمی گردد؛ به طور مثال شهر توکیو پایتخت ژاپن با برنامه ریزی و سرمایه گذاری وسیع دولتی به نوسازی و مقاوم سازی بافت‌های فرسوده و غیراستاندارد خود پرداخت.

ساختمان‌های امروز توکیو که دارای مقاومت بسیار زیادی هم هستند، نتیجه‌ی موج مقاوم سازی و نوسازی ۶۰ سال پیش است. البته پیش از این نوسازی، زمین لرزه‌ای بسیار بزرگ این شهر را در سال ۱۹۲۳ لرزاند و خرابی‌های بسیاری به بار آورد و از آن پس نخستین موج نوسازی بناهای این شهر شکل گرفت.

این شهر در حال حاضر به هیچ عنوان با معضلی به نام بافت‌های فرسوده روبه رو نیست و زلزله‌های

شدید با کم ترین تخریب این شهر را می‌لرزاند. از سوی دیگر مدیران شهری کشور ژاپن در حال حاضر تنها به دنبال حفظ و نگه داری از بناهای تاریخی شهرهای ژاپن هستند؛ به طوری که در سه مرکز تاریخی ژاپن شامل اوزاکا، کیوتو و کوبه طرح‌های ویژه‌ای اجرا شد.

هریک از این سه شهر، تاریخ جداگانه‌ای در شهرسازی دارند که در نتیجه، نوع نوسازی، آن‌ها را متفاوت از یکدیگر می‌کرد. هدف از اجرای طرح‌های نوسازی در این شهرها ایجاد سازگاری بیش تر بین بخش‌های تاریخی با بخش‌های مدرن شده‌ی شهر بود.

برگردان: محبوبه خوانساری

نوسازی مسکو

و زیرساخت‌های شهر مسکوی روسیه نوسازی شده‌اند؛ اما هنوز مشکل اصلی، در مواجهه با ساختمان‌های ناپایدار شهری است.

۵ هزار ساختمان در بخش مرکزی مسکو واقع هستند که ۱۲ درصد کل واحدهای ساختمانی این شهر را شامل می‌شود که اغلب فرسوده هستند؛ اما در مقابل، در بقیه‌ی قسمت‌های شهر مسکو ساختمان‌های مدرن وجود دارد.

اغلب ساختمان‌های بخش مرکزی مسکو در اواخر قرن ۱۹ و اوایل قرن ۲۰ میلادی بنا نهاده شده است که در حال حاضر فونداسیون اغلب این ساختمان‌ها استحکام لازم را ندارد. طبق بررسی‌های صورت گرفته، دو سوم تمام ساختمان‌های این

حدود ۵ میلیون نفر در کشور روسیه در خانه‌های ناپایدار زندگی می‌کنند. ۲ هزار و ۸۰۰ میلیون متر مربع از خاک روسیه مسکونی است که از این رقم بیش از ۲۹۰ میلیون متر مربع آن (۱۱ درصد) نیازمند تعمیرات اساسی و فوری است و ۲۵۰ میلیون متر مربع (۹ درصد) هم نیاز به نوسازی دارد. هم چنین ۲۰ درصد خانه‌های شهری نیز هنوز به خوبی مجهز نشده‌اند.

میزان فرسودگی شهرهای روسیه هر ساله در حال افزایش است و امروزه دولت‌های محلی در جایگاهی نیستند که بتوانند به تنهایی مشکل را بر طرف کنند. بنابراین دولت فدرال در برنامه‌ای با نام «مسکن» که دوره‌ی مدت آن از سال ۲۰۰۲ آغاز و تا سال ۲۰۱۰ ادامه دارد، توجه و سرمایه‌گذاری ویژه‌ای در این بخش انجام می‌دهد.

اصلی‌ترین هدف این طرح جابه‌جایی شهروندانی است که در خانه‌های ناپایدار و فرسوده زندگی می‌کنند. این برنامه، در پیروی از اهداف توسعه‌ی هزاره‌ی سازمان ملل و برنامه‌ی اجلاس جهانی ژوهانسبورگ، در اجرایی کردن توسعه‌ی پایدار و حذف سکونت گاه‌های غیررسمی تدوین شده است.

از زمان اجرایی شدن این طرح بسیاری از خیابان‌ها